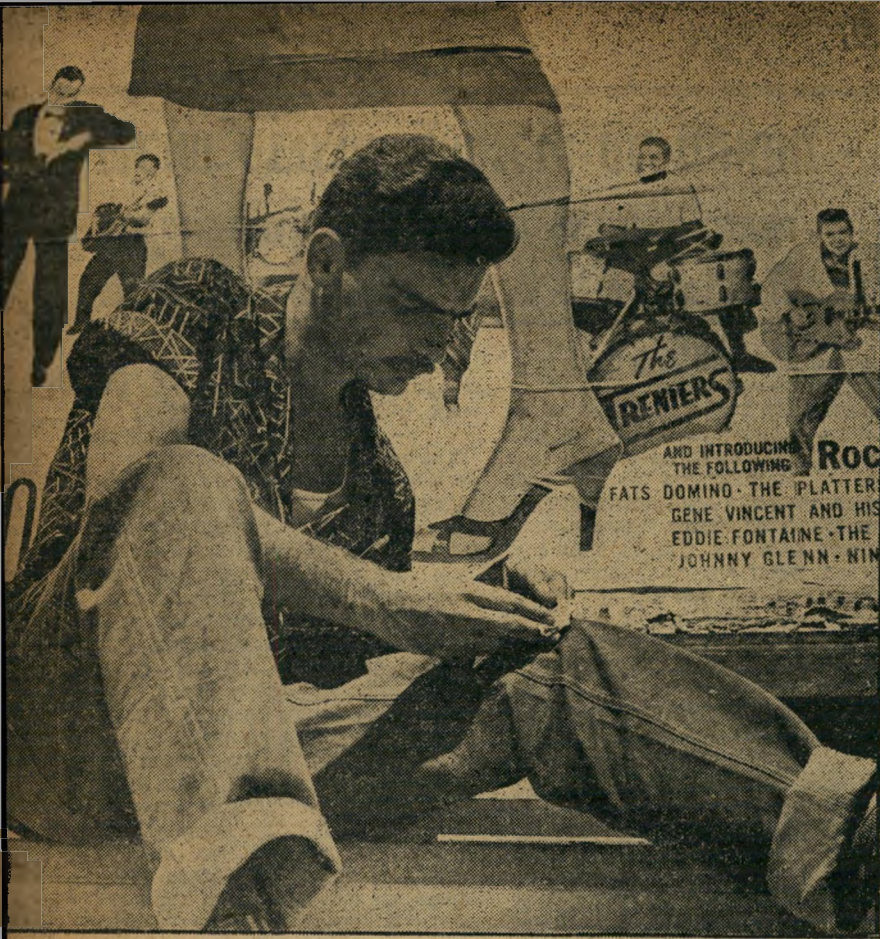

יזת הציבוריות המאירות, מדוח תוצאות:

וי קולנוע!

או בשלוש. כל אחד מהם ניצב במקום אחר בתור. כשהראשון עזב וזקופה, הוא נכנס לפני חברו השני, העומד עדיין בתור, ושניהם יחד הוררים אחרי כן ועומדים בתור לפני חברם השלישי. בצורה זו הם יכולים להשיג מספר גדול של כרטיסים, מבלי לבזבז הרבה זמן, ומבלי להסתכן בכך שהכרטיסים יאולו מן הקופה עד שתורם יגיע בפעם השניה או השלישית.

*** "כל הכרטיסים נמכרו"

שימת הזוגות והשלושות מחסלת את הגבולות של הקופאי. הססרנים יכולים למעשה לקנות כל כמות כרטיסים שהם רוצים בה, אלא אם בינתיים אולו הכרטיסים בקופה. קיימת כמובן גם אפשרות אחרת: השוטר, המשוה על התור, או הקופאי, עלולים להביא חוץ בצעיר הקונה את הכרטיסים בפעם השניה. אולם אחרי שקניתי את כרטיסי ב־פעם הראשונה הבנתי כי זוהי רק אפשרות תיאורטית. הקופאי כמעט ואינו יכול לראות את לקוחותיו, ואילו השוטר לא קיבל, כנראה, הוראות לעשות זאת.

טמנתי את ארבעת הכרטיסים הראשונים בכיסי וחזרתי לתור יחד עם ידידי החדש. שינינו יחד נדחקנו לפני חברו של הצעיר, שעמד כבר קרוב לקופה. הסתכלתי בשעון: השעה היתה 12.

הפעם היתה הציפיה קצרה. ניסיתי להתחמק ממבטיו של השוטר שעמד לידי, אבל הוא נראה לי בלתי-מעוניין לחלוטין בפרצופי. התקוממתי לאט-לאט והגעתי שוב לקופה: "ארבעה כרטיסים, בבקשה".

היו לי כבר שמונה כרטיסים. חזרתי לאמצע התור ונדחקתי לפני חברו השלישי של ידידי, שוב התקוממתי לאט, ושוב הגעתי לקופה. ניידת משטרה הסתובבה ברחוב המכבי כמה פעמים, אולם השוטרים לא ירדו ממנה.

בפעם השלישית, כשביקשתי ארבעה כרטיסים, מכר לי הקופאי רק שניים: "אין יותר משניים", הסביר לי. קניתי שני כרטיסים והספקתי להבחין באשנב הקופה שנסגר לאחר כמה דקות. הקופאי תלה שלט: "כל הכרטיסים נמכרו".

***

71/2 ל"י לשעה

כשיו היה עוד העיקר לפני: המכירה. באתי לקולנוע במוצאי-שבת, כחצי שעה לפני התחלת ההצגה הראשונה. חיפשתי את ידידי מהתור של יום ששי. הבחנתי בו, כשהוא מסתורד באחת הפינות עם גבר הדור-לבוש, לקוח כנראה.

לא ידעתי איך להתחיל. העפתי מבט על פני האנשים מסביבי וניסיתי לקבוע מי מהם שוטר בלי מדים ומי סתם צופה שהקדים לבוא. לאט לאט נרגעתי. נוכחתי לדעת שחברי למקצוע מוכרים את כרטיסיהם בגלוי.

העברתי את הכרטיסים מארנקי אל כיס החולצה והתחלתי בעבודה: "מי רוצה כרטיסים?" שאלתי בלחש שני אנשים, שעברו את המדרכה מולי.

עד מהרה הבנתי כי אני יכול להרים את קולי. לא היה לי ממה לפחד. על המדרכה השניה, מולי, ניצב צלם המערכת אריה קרן, מצויד במצלמת-בזק. הוא צילם על ימין ועל שמאל. ניסה לעורר בקהל את הרושם כי הוא מצלם צילומי-החי סתמיים. איש מהקהל לא הבחין כי צילומיו של אריה נעשו חלתיים יותר ברגע בו התחלתי אני, על המדרכה השניה, במשאיומתי עם אחד הלקוחות.

הססרנים שמסביבי לא הבחינו בתחילה במתרחש. הם נראו עסוקים בעסקיהם, החליפו עשרות כרטיסים בעשרות שטרות רשרשיים. מאות אנשים נדחקו אל דלת בית-הקולנוע, עשרות אחרים הסתובבו מסביב לחזית הבית, כשהם מחפשים בעיניהם כרטיסים לקניה.

לאט-לאט הפכו תנועותי לחפזות יותר. פסקתי מלהסתכל מסביב והתרכזתי במכירת הכרטיסים. במשך רבע שעה הצלחתי להיפטר מכל עשרת הכרטיסים. מכרתי אותם לצעירים ולמבוגרים, לפועל שבא לנוח מעבודת השבוע, לחייל, לזוג צעיר ולזוג מבוגר. רק שניים מהם עמדו אתי על המקת, ניסו להוריד את המחיר.

דקות אחדות לפני תחילת הסרט הרגשתי שחברי למקצוע הורידו את המחירים. הכרטיסים להענק היו גבוהים בלאו הכי. המחיר הרשמי של הכרטיס הזול ביותר היה 1.125, היקר הגיע לשלוש לירות. את שני הכרטיסים, שקניתי בקופה במחיר שתי ל"י, מכרתי במחיר שתי לירות וחצי.

לפני שנכנסתי לאולם מגיית את רחתי. נוסף לקרן היו בכיסי 15 ל"י, שכר עבודת שעה וחצי ביום ששי בבוקר וחצי שעה במוצאי-שבו. שבע וחצי לירות לשעה, לא רע.

נכנסתי לאולם. בפתח הסתובבו מסביב לחזית הבית, כשהם מחפשים בעיניהם כרטיסים לקניה. בשמאי זוהר, ראש המחלקה הכלכלית של משטרת-ישראל, שנודמן כנראה במקרה לאותה הצגה. במשך כל הזמן שניהלתי את עסקי הבלתי-חוקיים בחוץ עמדו הוא ואשתו מולי, על המדרכה, מבלי שהקצין הגבוה פריע לי במלאכתי.

***

אני מחזיר כסף

את ההפתעה שמרתי לקוחותי עד להפסקה. ניגשתי לשורה 23, שם היו כמעט כל הקרבנות מרוכזים, ופניתי לראשון בשורה: "אדוני, את הכרטיס שלך בבקשה". הוא הסתכל בי מופתע: "למה?" שאל בתמהוון.

"אין לך מה לפחד". הרגעתי אותו. היה נדמה לי כי הוא הכיר אותי וכי הוא מפחד שמא טמנתי לו מלכודת כלשהי. "הסתכל מצדו השני של הכרטיס. מוטבעת עליו חותמת של מערכת העולם הזה. ברצוני להחזיר לך את הכסף".

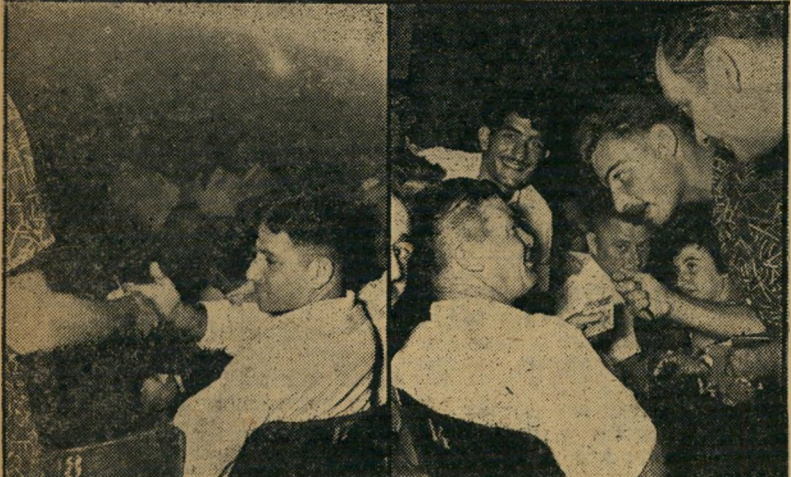
הלקוח נרגע. משה זילבשטר, מסגר, הסביר מדוע קנה כרטיס מספסר: "אני יודע שתמיד אין כרטיסים בקופה. אני רגיל לקנות אצל ספסרים. משלמים לירה יותר ונכנסים לקולנוע". הסביר לי, כאילו זה היה מובן מאליי, ושילשל לכיסו את הכסף שקיבל ממני.

השאר היו מופתעים לא פחות. ברוך המצלמה עורר את תשומת-ליבם של כל יושרי השורה. הם הושיטו לי בזה אחר זה את כרטיסיהם, כשהם בודקים בהתענינות את חותמת העולם הזה מצידו השני. התעלול מצא חן בעיניהם. הכסף שקיבלו הוסיף להצטבר.

כחור צעיר ושחרחר, צבי עובדיה מתלאביב, ביטא את רחש-ליבם של כל הלקוחות, שנראו מחייכים בעליזות. הוא קם, לחץ את ידי ואמר: "הואלה, אתה גינטלמן. תודה רבה לך". רק לקוח אחד נראה נרגא נרגא מאד. לשאלתי מדוע הוא קונה כרטיסים אצל ספסרים, ענה לי בכעס: "מה אתה שואל? אתה הרי מכרת לי את הכרטיס. אל תחשוב שאני ילד. אותי

לא תצליח להכניס לעתון", צעק כשהוא מכסה את פרצופו מפני הצלם. בכל זאת לא דויתר יעקוב בכיפיו, לטש יהלומים, על הכסף שהושטתי לו. עליונים פחות היו חברי למקצוע, אתם שוחחתי ביום ראשון, ליד הקופה. הם איימו עלי לבל אפרסם את שמותיהם ואת תמונותיהם בעתון: "המשטרה נותנת לנו לעבוד. אתם אל תפריעו לנו!" אמרו לי בכעס, תוך איומים. הרגעתי אותם שאין מטרת פעולתנו להפיל בפח ספסר זה או אחר, אלא לגלות את דרכי-הפעולה של כל ענין הספסרות בכרטיסים. ליד התור שוב הסתובב שוטר אחד. הספסרים קנו כמויות גדולות של כרטיסים, כדי למכור אותם בערב במחיר כפול. הצלחת הסרט מאתמול עודדה אותם להשקיע סכומים גדולים בעסק: "זה משתלם. תזהר לא להפריע לנו", אמרו, והתקדמו בזה אחר זה אל הקופה.

ארבעה שקיבלו את כספק בחזרה

הפתעה. נחום פייר היה מופתע כשניגשתי אליו. הוא רגיל לקנות אצל ספסרי כרטיסים. **מתיחה.** משה זולדשטר חשב תחילה כי אני מותח אותו, שוכנע כשהושטתי את הכסף.

התפעלות. ואלה אתה גינטלמן. התפעל צבי עובדיה. אמרתי כבר קדיש על הכסף. **חשש.** לקוח זה חשש מבילוש-משטרת, מאן להראות לי את הכרטיס שקנה מספסר.